

Arrest

nr. 198 414 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 april 1987.

1.2. De verzoekende partij dient op 28 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.3. Bij brief gedateerd op 9 oktober 2013 dient de verzoekende partij, samen met haar zus en schoonbroer, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent beslist op 28 april 2014 dat de verblijfsaanvraag van 9 oktober 2013 niet in overweging wordt genomen wat de verzoekende partij betreft.

1.5. Middels een brief van haar advocaat gedateerd op 13 mei 2014 deelt de verzoekende partij haar correcte verblijfsadres mee.

1.6. Op 28 mei 2014 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt de verzoekende partij met een aangetekend schrijven van 6 juni 2014 ter kennis gebracht.

1.8. Na een positieve woonstcontrole op het nieuw meegedeelde verblijfsadres van de verzoekende partij, maakt de burgemeester van de stad Gent de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsnog over aan de verwerende partij.

1.9. Bij arrest van 27 november 2014 met nummer 134 096 weigert ook de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 17 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2014 werd ingediend door (aangevuld op 27.08.2014 en 03.11.2014):

[G.S.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Nepal

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene ondertussen duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat betrokkene in het bezit is van een SIS-kaart (zie kopie), dat betrokkene de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft (zie getuigschrift), dat verzoekster Nederlands zou spreken en reeds enkele taallessen heeft gevolgd (zie inschrijvingsformulier, deelcertificaten), dat betrokkene gewerkt heeft en in het bezit is van een arbeidsovereenkomst (zie arbeidsovereenkomst) en dat zij een daadwerkelijke band zou hebben met België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn

aangekomen op 28 februari 2011, zij diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 27 november 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 juni 2014 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en op 09 december 2014 werd haar uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19 december 2014 toegekend. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar 9 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten.

Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 27 november 2014 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Er wordt verwezen naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadsheer verzuimt echter om op een duidelijke wijze uit te leggen hoe dit artikel geschonden zou worden in het geval van een (tijdelijke) terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar op legale wijze in België verblijven. Voor de zus van betrokkene, diens echtgenoot en hun kindje (6.774.683) werd ook een onontvankelijkheidsbeslissing opgesteld. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

1.11. Eveneens op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 17 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [G.,S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 11.06.2014 en waarvoor haar op 09.12.2014 uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19.12.2014 toegekend werd.”

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik. Zij stelt ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet kan beroepen op de eigen fouten. In het middel zelf voert de verzoekende partij nog de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij verwoordt haar eerste middel als volgt:

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt expliciet dat de aanvraag had dienen ingediend te worden via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er wordt hierbij duidelijk verwezen naar de bepalingen van het art. 9 Vreemdelingenwet :

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat zij verzocht om een onbeperkt verblijf en zij op datum van haar verblijfsaanvraag via het art. 9bis Vreemdelingenwet niet in de omstandigheden verkeerde van het artikel 9 Vreemdelingenwet.

Effectief, de verzoekster verbleef op datum van haar verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vreemdelingenwet, zijnde op datum van 13/05/2014, legaal in België.

Zij had een - weliswaar tijdelijk - verblijfsrecht gedekt door een immatriculatie-attest A.

Zij viel bijgevolg niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 van de Vreemdelingenwet om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

Op datum van haar aanvraag had zij haar verblijfplaats of plaats van oponthoud NIET in het buitenland en kan er bijgevolg geen wettelijke toepassing gemaakt worden door de Dienst Vreemdelingenzaken van dit artikel.

Haar verblijfsaanvraag voor onbeperkt verblijf mocht bijgevolg ingediend worden bij de burgermeester van de Stad Gent aangezien zij niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet viel.

[...]

Aangezien de verzoekster niet onder het toepassingsgebied van het artikel 9 Vreemdelingenwet viel, mocht zij haar verblijfsaanvraag voor onbeperkt verblijf indienen bij de Stad Gent.

Overeenkomstig de bepalingen van het artikel 9bis Vreemdelingenwet dienen kennelijk buitengewone omstandigheden aangetoond te worden.

Zoals uit de bestreden beslissing onmiskenbaar blijkt, worden de buitengewone omstandigheden in het geval van de verzoekster niet aanvaard.

Evenwel geeft de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een negatieve invulling van dit begrip.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken zegt in de bestreden beslissing effectief enkel en alleen dat de omstandigheden die de verzoekster aanhaalt niet voldoet aan de definitie van buitengewone omstandigheden zonder dat dit begrip wordt ingevuld.

b)

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat haar bevoegdheid te buiten onder het mom van de discretionaire bevoegdheid.

Hoe kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen het kader van haar bevoegdheid aftoetsen of de bestreden beslissing op correcte wijze weerhoudt dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden aangevoerd heeft als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet aangeeft hoe het begrip buitengewone omstandigheden moet ingevuld worden.

Zonder een duidelijke definiëring van het begrip buitengewone omstandigheden is een wettelijke controle op de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet mogelijk, te meer de Dienst Vreemdelingenzaken enkel op negatieve wijze de verblijfsmachtiging van de verzoekster benadert.

c)

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken bewust nalaat het begrip in te vullen, kan enkel teruggegrepen worden naar de rechtspraak.

c.1)

De Raad van State omschrijft de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie de Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

c.2)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

c.3)

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

d)

Indien de elementen weerhouden door de rechtspraak toegepast worden op de verblijfsaanvraag van de verzoekster, kan waargenomen worden dat zij onder dekking van een voorlopige verblijfstitel, gewag maakte van haar lokale verankering, haar tewerkstelling, haar kennis Nederlands, en haar daadwerkelijke band met België.

Gezien de verzoekster op zeer positieve wijze invulling gaf aan haar voorlopig verblijf in België en geen misbruik maakte van haar situatie, is het niet redelijk vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken om de verzoekster ondanks deze omstandigheden te verplichten haar aanvraag in te dienen conform het art. 9 Vreemdelingenwet, te meer er zelfs niet voldaan was aan de toepassingsvoorwaarden van dat desbetreffende artikel (zie hoger).

De verzoekende partij heeft in de verblijfsaanvraag gewezen op de langdurige (nog hangende) asielprocedure, het langdurig ononderbroken verblijf, de integratie en de toepassing van enkele verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

De verzoekende partij heeft weliswaar de integratie zelf gecreëerd door op positieve wijze invulling te geven van haar verblijfssituatie, maar zij heeft geen misbruik gemaakt.

[...]

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel op een onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- [...]

Integratie

In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig verblijf in België, werkwillegheid...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partij is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

De aanvraag is ingediend in België omdat de verzoekster ten tijde van de aanvraag niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet viel.

De verzoekende partij heeft bijgevolg voor wat betreft de integratie gehandeld als zorgvuldige persoon, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De verzoekende partij heeft weliswaar de integratie zelf gecreëerd door op positieve wijze invulling te geven van haar verblijfssituatie, maar zij heeft geen misbruik gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

“Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat ‘de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden’, is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- [...]

Evenredigheidstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij zal geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar het land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van de verzoekende partij dient gerespecteerd te worden.

Dat van de verzoekster vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar het land van herkomst, en zij aldus de stabiliteit achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen.

Dat dit in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit om de aanvraag in het buitenland in te dienen terwijl zoals reeds hoger werd aangehaald aan de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet niet voldaan was en er dus derhalve geen toepassing van gemaakt mocht worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft derhalve oneigenlijk gebruik gemaakt van de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet terwijl die formele vereisten eveneens disproportioneel zijn ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- [...]

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Zonder een duidelijke definiëring van het begrip buitengewone omstandigheden is een wettelijke controle op de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet mogelijk, te meer de Dienst Vreemdelingenzaken enkel op negatieve wijze de verblijfsmachtiging van de verzoekster benadert.

b)

Het is bovendien zo dat zowel het kabinet DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Ook het kabinet FRANCKEN heeft tot op heden nog geen nieuw beleid kenbaar gemaakt.

c)

De vraag is ook of deze Staatssecretaris wel wil een duidelijke invulling geven aangezien hij niet zich in duidelijke bewoordingen kantte tegen de regularisatie in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie zijn publicatie op datum van 10/01/2012) :

“10 januari 2012

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block (Open Vld) stelt morgen haar beleidsnota voor in het federale parlement. N-VA-Kamerleden Theo Francken, Daphné Dumery en Sarah Smeyers zenden haar hun nieuwjaarswensen.

Mevrouw de

Staatssecretaris,

Beste Maggie,

Graag feliciteren wij u met uw nieuwe functie als staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De uitdagingen zijn reusachtig binnen een materie die de publieke opinie dagelijks beroert. Met de start van het nieuwe jaar vindt u hierbij onze nieuwjaarswensen: (...)

3. Ga voor een nieuw migratieverhaal: een positieve totaalaanpak Het migratiebeleid is een knoeiboel, de migratie-industrie bloeit als nooit tevoren. Dat is het resultaat van een onleesbare verblijfswet door het jarenlange prutsen aan afzonderlijke wetsartikels, door de eindeloze reeks koninklijke en ministeriële besluiten, tot zelfs onwettige instructies en omzendbrieven. Wees behoedzaam voor de val van de dagjespolitiek die alleen aanleiding geeft tot wat gerommel in de marge. Een nieuw migratiewetboek is essentieel. Alleen zo kunnen de oneindig lange procedureslagen stopgezet worden.

4. Focus niet alleen op snel beslissen, maar ook op verwijdering: voeg de daad bij het woord Uw administratie moet haar prioriteiten herzien: in plaats van massaal in te zetten op regularisatie van illegale vreemdelingen, moet ze haar eigen beslissingen durven uit te voeren. Dat moet toelaten rechtszekerheid te creëren: een goed werkende overheid wekt immers geen verwachtingen die ze niet kan waarmaken, maar biedt de vreemdeling snel een duidelijk antwoord. Sneller beslissen zal enkel kunnen wanneer de instroom daalt. Onderschat daarbij niet de sleutelfunctie van een correct en kordaat verwijderingsbeleid. Hanteer altijd het principe: vrijwillig als het kan, gedwongen als het moet. En zorg ervoor dat voldoende middelen voor het verwijderingsbeleid worden uitgetrokken.

5. Zorg voor een evenwichtig migratiebeleid dat helpt in plaats van hindert De laatste jaren is uitsluitend aandacht besteed aan de passieve migratiekanalen (regularisatie, asiel, gezinshereniging). (...)

6. Durf ook de heilige huisjes aan te pakken De grootste tekortkoming in het regeerakkoord? Het regularisatiebeleid - het heiligste huisje van de PS en het CDH - wordt niet aangepakt. Het regulariseren van illegalen is echter het ultieme bewijs van falend beleid. Wanneer uw administratie goed draait, kan de vraag naar regularisatie zelfs volledig uitdoven. De instructie van uw voorganger die toelaat criminelen te regulariseren, moet onmiddellijk de vuilbak in worden gekieperd.

(...)

Een hele boterham, dat wel. Maar indien u ervoor opteert om deze krachtlijnen centraal te stellen in uw beleid, zal u in ons drie constructieve oppositieleiden vinden die hun schouders mee onder dit positieve verhaal willen zetten. Indien u kiest voor de weg van minste weerstand, de weg van het verleden, dan hebt u aan ons de drie taaiste klanten van de Wetstraat.

(...)

Theo Francken, Sarah Smeyers, Daphne Dumery

Auteur(s): Theo Francken, Kamerlid

De huidige Staatssecretaris heeft dus in het verleden duidelijk te kennen gegeven dat regularisatie niet kan en dit enkel een falend beleid onderstreept.

Tegelijkertijd gaf hij aan dat een overheid eveneens rechtszekerheid moet bieden en geen verwachtingen mag creëren door vreemdelingen snel een antwoord te bieden.

De verzoekster heeft gedurende haar lange asielprocedure een positieve invulling gegeven van haar verblijf.

Hoewel de overheid niet binnen korte termijn rechtszekerheid bood (de asielprocedure duurde 3 jaren en 9 maanden), wordt haar verblijfsaanvraag op basis van het art. 9 Vreemdelingenwet toch afgewezen.

d)
Aangezien er uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag er aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris. Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken – en het stilzwijgen bij het kabinet FRANCKEN – schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is niet geheel in overeenstemming met een situatie zoals beschreven in de regeringsinstructies, doch sluit aan bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf gepaard gaand de wil tot werken en/of duurzame lokale verankering vooropstelt.

De situatie van de verzoekende partij kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekster mocht verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

e)
Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij vier jaar in België verblijft.

Daarnaast is het zo dat de asielprocedure drie jaar en negen maanden heeft geduurd.

De verzoekende partij heeft zich geïntegreerd in België, taallessen gevolgd en een sociaal netwerk opgebouwd.

De verzoekende partij wenst te werken.

De verzoekende partij heeft de werkwillegheid reeds aangetoond door effectieve tewerkstelling in België.

Dit alles wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

[...]

Machtsmisbruik

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – zijnde op 13/05/2014 – legaal op het Belgisch grondgebied verbleef.

a)

Op datum van 13/05/2014 heeft de verzoekende partij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Zij verbleef legaal in België, gelet op het feit dat de asielprocedure nog steeds hangende was.

Er kan dus geen toepassing gemaakt worden van het artikel 9 Vreemdelingenwet aangezien de aanvraag van verzoekster niet onder deze toepassingsvoorwaarden viel.

Sinds de datum van de asielaanvraag zijnde dd. 28/02/2011, tot datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijnde dd. 27/11/2014, beschikte de verzoekende partij over een toelating tot verblijf in België in de vorm van een attest van immatriculatie dan wel een bijlage 35.

De verzoekende partij verbleef aldus op het ogenblik van de aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden en viel de aanvraag niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig en valt de aanvraag niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende asielpcedure) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt.

Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting van de asielpcedure.

b)

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Als de verzoekende partij gerechtigd was op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij naar Nepal diende terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en de aanvraag niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet viel.

Bovendien had de verzoekende partij de asielpcedure, die aanleiding gaf tot het attest van immatriculatie, in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens als buitengewone omstandigheid ingeroepen.

- Met een immatriculatie-atteest mag de verzoekende partij volgens het eigen standpunt van de verwerende partij het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren.

- Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een volwaardige verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dus met opzet slechts nadat een definitieve beslissing ten gronde in de asielpcedure werd genomen.

Dergelijke werkwijze laat het de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de asielpcedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

De verzoekende partij diende de asielaanvraag in op datum van 28/02/2011 (en deze werd pas definitief afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 27/11/2014).

Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekende partij terecht de asielpcedure inriep in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds hangende op datum van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De asielpcedure werd trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Uiteindelijk wacht de Dienst Vreemdelingenzaken met opzet tot na de weigering in het asioldossier om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partij dient te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partij de aanvraag in Nepal moet indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen terwijl de aanvraag eveneens niet onder de toepassingsvoorwaarden van het artikel 9 Vreemdelingenwet viel.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat aan de verzoekende partij, die expressis verbis de asielpcedure inriep in het verzoek conform het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een attest van immatriculatie werd afgegeven en dat deze zodoende gemachtigd werd tot (tijdelijk) verblijf.

De aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de definitieve weigering in de asielpcedure onontvankelijk verklaard.

Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden.

De verzoekende partij verwijst dan ook terug naar het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partij maar naar Nepal moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl terecht de asielprocedure als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen om de aanvraag in België in te dienen, de verzoekende partij tijdens de behandelingstermijn eveneens jarenlang legaal in België was middels een attest van immatriculatie en er geen toepassing kon gemaakt worden van het artikel 9 Vreemdelingenwet.

[...]

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van mening is dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Algemeen gesteld, komt dit erop neer dat de ingeroepen elementen van integratie, onder meer de duurzame lokale verankering, kennis van het Nederlands, het feit gewerkt te hebben, etc., niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat de omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Er wordt geduid dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de duur van deze procedure niet als onredelijk lang is te beschouwen. Deze werd afgesloten op 27 november 2014. Er wordt verder gemotiveerd dat het arbeidscontract van de verzoekende partij ook niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, daar deze tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij sinds 27 november 2014 geen officiële toestemming meer heeft om te werken in België. Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geduid dat een loutere vermelding van dit artikel niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. De bescherming van artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in buitengewone gevallen toepassing, en hiervoor dient de verzoekende partij haar beweringen te staven met een begin van bewijs, wat zij in casu niet heeft gedaan. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert ten slotte dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich in haar situatie dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, waar zij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar op legale wijze in België verblijven. Er wordt geduid dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de zus van de verzoekende partij, dier echtgenoot en hun minderjarig kind ook onontvankelijk is verklaard. Zij stelt daarnaast dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en de verzoekende partij niet aantoonde dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

In de eerste bestreden beslissing kan op duidelijke wijze worden gelezen dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg wel degelijk geduid wat onder het begrip buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan, en vervolgens voor elk van de ingeroepen elementen concreet gemotiveerd waarom deze niet als dusdanig zijn te aanvaarden. Dit stelt de verzoekende partij op voldoende wijze in staat kennis te nemen van de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen en op nuttige wijze hiertegen op te komen in rechte. De verzoekende partij verwijst zelf ook naar

rechtspraak van de Raad van State waarin het begrip buitengewone omstandigheden nader wordt omschreven, zodat ook dient te worden aangenomen dat zij wel degelijk weet hoe dit begrip moet worden begrepen of ingevuld. De Raad merkt daarnaast op dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan volstaan met de motivering waarom de ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden zijn te aanvaarden, zonder dat dan moet worden geduid welke elementen wel zouden worden aanvaard.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verzoekende partij verder ook niet worden gevolgd in haar betoog dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De verwijzing naar het arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partij aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt, wat deze beslissing betreft, niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij samengevat de volgende elementen ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

- haar lopende asielaanvraag (niet binnen redelijke termijn behandeld);
- duurzame lokale verankering;
- SIS-kaart;
- kennis van het Nederlands;
- het bezit van twee arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde duur;
- de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist dat deze elementen op correcte wijze werden beoordeeld.

Zij betoogt allereerst dat zij zich op het ogenblik van het indienen van de aanvraag in buitengewone omstandigheden bevond, daar zij op dat moment legaal op het grondgebied verbleef omwille van een lopende asielprocedure. De verzoekende partij stelt dat zij op dat moment niet onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9 van de Vreemdelingenwet viel. Met dit betoog gaat de verzoekende partij er evenwel aan voorbij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop zij zich beriep in haar aanvraag – geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 7 mei 2013, nr. 223.428; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Zij weerlegt niet dat op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing haar asielprocedure definitief was afgesloten en zij bijgevolg ook niet langer op deze grond was toegelaten tot een tijdelijk verblijf.

De verzoekende partij betoogt vervolgens enerzijds dat enkel een negatieve invulling van het begrip buitengewone omstandigheden wordt gegeven en anderzijds dat dit begrip niet wordt ingevuld. Supra werd evenwel reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk heeft toegelicht wat onder het begrip buitengewone omstandigheden moet worden begrepen – met name omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure wordt ingediend, met name via de consulaire of diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland – alsook dat voor elk van de ingeroepen buitengewone omstandigheden werd gemotiveerd waarom deze niet als dusdanig worden weerhouden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, maakt dit een wettigheidscontrole op de beslissing wel degelijk mogelijk. Aan de hand van haar uiteenzetting toont de verzoekende partij niet

concreet aan dat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling aan dit begrip is gegeven of dat bij de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk werd gehandeld. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de eerste bestreden beslissing werd gehandeld in strijd met de haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, waarin de buitengewone omstandigheden worden omschreven als omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen zonder dat hiervoor sprake moet zijn van overmacht. Bevoegdheidsoverschrijding kan op basis van de uiteenzetting van de verzoekende partij niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij wijst op de door haar opgebouwde integratie in België tijdens haar voorlopige verblijf in het kader van de asielprocedure. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat deze elementen van integratie opgebouwd tijdens de asielprocedure, waaronder ook de tewerkstelling en de kennis van het Nederlands, wel degelijk in rekening zijn gebracht bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Door het opnieuw te wijzen op deze elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag geeft de verzoekende partij weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de verwerende partij, maar hiermee weerlegt zij de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Haar stelling dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt andermaal dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de verzoekende partij berust. Het feit dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal (doch precair) verblijf, met name in de asielprocedure, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij toont dit in ieder geval niet concreet aan. Hiervoor kan ook andermaal worden verwezen naar de voormelde rechtspraak van de Raad van State, waarin ook sprake was van een voorlopig, tijdelijk verblijf in het kader van de asielprocedure. De verwerende partij kon er in dit verband ook in redelijkheid op wijzen dat de verzoekende partij wist dat zij slechts voorlopig werd toegelaten tot een verblijf in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verwerende partij oordeelde verder dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd. De verzoekende partij geeft weliswaar aan dit anders te beoordelen, maar zonder op dit punt dan concrete argumenten naar voor te brengen ter weerlegging van de beoordeling. Haar standpunt dat een lang verblijf of een langdurige procedure wel buitengewone omstandigheden kunnen vormen, vindt bovendien andermaal geen steun in de reeds aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

De verzoekende partij benadrukt dat haar geen misbruik kan worden verweten en zij de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet opzettelijk heeft gecreëerd. De Raad merkt op dat dit op zich ook niet wordt betoogd in de eerste bestreden beslissing. Aan de hand van dit betoog, dat andermaal niet ingaat op de concrete redenen waarom de elementen van integratie dan maken dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, toont de verzoekende partij nog geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar enkele arresten van de Raad, dient te worden gewezen op het feit dat in de continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentswaarde kennen (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien laat de verzoekende partij in casu na aan te tonen dat de situatie in deze arresten gelijkaardig is aan haar eigen situatie. In casu kan in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze worden gelezen dat de integratie-elementen niet verantwoorden dat de aanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend maar tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De gemachtigde

van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door, in overeenstemming met reeds lang gevestigde rechtspraak van de Raad van State, te besluiten dat omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107). De Raad stipt nog aan dat het arrest van de Raad van november 2012 met nr. 92 227 onmogelijk kan worden toegepast op het thans voorliggende geval, omdat dit arrest betrekking heeft op de gegrondheid en niet op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij betoogt nog dat de elementen van integratie dienden te worden beoordeeld in het geheel van de ingeroepen omstandigheden. Dit betoog wordt evenwel niet nader toegelicht. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de elementen van integratie in samenhang genomen met de andere ingeroepen elementen het voor haar wel bijzonder moeilijk zouden maken om haar verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De Raad merkt op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij houdt vervolgens voor dat er een onevenredigheid bestaat tussen de ongemakken waarmee zij zal worden geconfronteerd bij een terugkeer naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag en de doelstelling van de formaliteiten. Zij stelt dat in dit verband geen afweging heeft plaatsgevonden. Zij verwijst hierbij naar het recht op een familie-, gezins- en privéleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag weliswaar beriep op artikel 8 van het EVRM doch zij naliet hierbij te duiden op welke privé- of gezins- of familieleden zij dan doelde of waaruit dit precies zou bestaan of waarom dit recht dan wordt miskend. Een concrete toelichting ontbrak volledig. Daarnaast leert een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen en deze ook heeft beoordeeld in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt er het volgende gemotiveerd: *“Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar op legale wijze in België verblijven. Voor de zus van betrokkene, diens echtgenoot en hun kindje (6.774.683) werd ook een onontvankelijkheidsbeslissing opgesteld. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat geen enkele afweging heeft plaatsgevonden. De Raad dient ook andermaal te benadrukken dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partij berust en het haar bijgevolg toekomt in de aanvraag op precieze wijze te verwoorden waarom zij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Zij geeft op zich niet aan dat enige door haar ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen familieleden in België heeft die hier legaal verblijven en dat haar zus en diens gezinsleden ook dienen terug te keren naar hun herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris was vervolgens van mening dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de door haar in België opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Hij wees er ook op dat de enkele verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig familie- of privéleven. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na om verder in te gaan op deze motieven. Zij stelt enkel dat zij alle stabiliteit dient achter te laten en dat zij in onzekere levensomstandigheden zal terechtkomen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij een dergelijke omstandigheid niet heeft ingeroepen in haar aanvraag. Zij maakt ook niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk in onzekere levensomstandigheden zal terechtkomen. Met een dergelijk algemeen, vaag en ongestaafd betoog overtuigt de verzoekende partij geenszins dat zij dan wel degelijk een privéleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8

van het EVRM kan vallen of dat de loutere verplichting dat ze de aanvraag dan vanuit het herkomstland moet indienen wijst op een disproportionaliteit tussen haar belangen en het algemene belang.

De verzoekende partij blijft ook andermaal in gebreke aannemelijk te maken dat haar situatie dan gelijkend is aan de situatie zoals deze voorlag in de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Hierin is er sprake van mogelijke veiligheidsrisico's bij een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, en van het gegeven dat de integriteit van het gezinsleven dan mogelijk in het gedrag komt. In casu liggen geen concrete aanwijzingen in deze zin voor.

De verzoekende partij kan daarnaast evenmin worden bijgetreden in haar betoog dat in casu toepassing diende te worden gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), of van *'de achterliggende filosofie'* hiervan dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire omstandigheid zoals hierin beschreven, of hieraan gelijkaardig, geen buitengewone omstandigheden moeten aantonen omdat deze moeten worden verondersteld.

De Raad wijst erop dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit rechtscollege stelde in zijn arrest vast dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vernietigingsarrest werkt erga omnes, zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht en deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kon worden toegepast.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Zij dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. De verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij erop kon vertrouwen dat zij de gunst van de regularisatie kon genieten.

Het feit dat de verwerende partij in het raam van haar discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert verder niet dat zij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon de verzoekende partij niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"* en *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"*. De vaststelling dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoonde, vaststelling die niet wordt weerlegd of ontkracht, volstond dan ook om de eerste bestreden beslissing te verantwoorden.

Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De verzoekende partij wijst ook nog op *'nieuwjaarswensen'* die de huidige staatssecretaris voor het opnemen van deze functie als parlementslid richtte aan de toenmalige staatssecretaris. De Raad stelt vast dat in dit stuk kan worden gelezen dat volgens de auteur(s) *"regularisaties"* van illegalen als een

falen van het beleid zijn te beschouwen en verder de instructie onwettig is. Dit laatste kan niet anders dan worden bijgetreden. De auteur(s) wezen verder inderdaad ook op het belang van het snel bieden van een antwoord aan de vreemdeling en van een effectief terugkeerbeleid. De Raad ziet niet in hoe deze verklaringen die de huidige staatssecretaris voor het opnemen van deze functie als parlements lid aflegde, afbreuk kunnen doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hierin kan ook geenszins worden gelezen dat deze op dat ogenblik dan de mening was toegedaan dat vreemdelingen die gedurende een zekere termijn dienden te wachten op een antwoord inzake een asielaanvraag, en zich tijdens deze periode integreerden, zich dan in buitengewone omstandigheden bevinden die maken dat de verblijfsmachtiging in België mag worden gevraagd. Aan de hand van deze verwijzing toont de verzoekende partij in geen geval aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling van de in casu ingeroepen buitengewone omstandigheden kennelijk onredelijk of in strijd met de wet heeft gehandeld.

Door enkel te blijven volharden in de in haar aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Deze kritiek van de verzoekende partij geeft hoogstens blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, toont de verzoekende partij met een algemeen, vaag en ongestaafd betoog dat zij de stabiliteit achter zich moet laten om in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in geen geval een kennelijke wanverhouding of disproportionaliteit aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verwerende partij trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig. De Raad stelde ook reeds vast dat de motivering van de eerste beslissing wel degelijk een wettigheidscontrole toelaat, en dit nog daargelaten het gegeven dat

het betoog van de verzoekende partij op dit punt geenszins wijst op bij haar gewekte rechtmatige verwachtingen die in verband kunnen worden gebracht met het vertrouwensbeginsel. Het is de Raad ook volstrekt onduidelijk welke rechtmatige verwachtingen de verzoekende partij dan meent te kunnen halen uit de door haar aangehaalde *'nieuwjaarswensen'* die de huidige staatssecretaris voor het opnemen van deze functie als parlements lid richtte aan de toenmalige staatssecretaris. De Raad herhaalt dat hierin niet kan worden gelezen dat deze op dat ogenblik dan de mening was toegedaan dat vreemdelingen die gedurende een zekere tijd dienden te wachten op een antwoord inzake hun asielaanvraag, en zich tijdens dit verblijf integreerden, zich dan in buitengewone omstandigheden zouden bevinden die maken dat de verblijfsmachtiging in België mag worden gevraagd. De Raad benadrukt ook dat deze verklaringen niet zijn afgelegd in de functie van bevoegd staatssecretaris, zodat in geen geval blijkt dat hieruit dan rechtmatige verwachtingen zouden kunnen worden afgeleid. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verliest de verzoekende partij vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat zij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.8. Volgens de verzoekende partij is er ten slotte sprake van machtsmisbruik omdat zij op 13 mei 2014, toen zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, beschikte over een attest van immatriculatie in het kader van haar asielprocedure, hetgeen zij ook in de aanvraag heeft vermeld. Zij geeft aan dat het bestuur de beslissingname bewust zou hebben uitgesteld tot na de afsluiting van de asielprocedure. De Raad herhaalt dat het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Aangezien de wet nergens een termijn voorziet waarbinnen een beslissing zou moeten worden genomen na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, en een behandelingstermijn van een achttal maanden hoegenaamd niet onredelijk overkomt, kunnen het bestuur te dezen geen dilatoire manoeuvres ten laste worden gelegd. Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zodat hij geen impact heeft op de (snelle) afwikkeling van deze procedure. De verzoekende partij brengt geen concrete aanwijzingen naar voor dat in casu bewust zou zijn gewacht tot de afsluiting van de asielprocedure. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het optreden van het bestuur een ongeoorloofd oogmerk zou hebben gehad, waardoor er geen reden is om te gewagen van het adagium *'nemo auditur propriam turpitudinem allegans'* of van een schandelijk optreden in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.2.9. Het middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

[...]

Het artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...).”

[...]

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

[...]

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- de verzoekende partij heeft een onredelijk lange asielprocedure doorlopen ;*
- de verzoekende partij heeft gedurende drie jaar en negen maanden legaal in België verbleven ;*
- de verzoekende partij heeft van de mogelijkheid gebruik gemaakt teneinde zich te integreren en stappen te zetten teneinde haar toekomst alhier uit te bouwen ;*

Deze individuele situatie wordt niet betrokken in de beslissing.

Bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

Dat er reeds een beslissing is gewezen in het kader van de aanvraag op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het feit dat iedere bestuursbeslissing individueel op afdoende wijze dient gemotiveerd te worden.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van de verzoekende partij wordt verricht.

De uitwijzingsbeslissing is uitermate stereotype.

[...]

Dat in de tweede beslissing ook verwezen wordt naar het artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico zou bestaan op onderduiken, dan wel er een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert.

Dat er in casu een herleiding naar 0 dagen gebeurde.

Dat in de bestreden beslissing van uitwijzing louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit echter geen voldoende motivering is teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen.

Zo de verzoekende partij zich bevindt in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de tweede beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en tevens naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. De termijn om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar 0 dagen omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11 juni 2014.

Gelet op de voormelde motivering kan de verzoekende partij niet zonder meer worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er geen enkele verwijzing is naar haar individuele situatie.

Er dient verder te worden geduïd dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in de eerste bestreden beslissing reeds kan lezen waarom (de duur van) haar asielprocedure tijdens dewelke zij voorlopig in het Rijk vermocht te verblijven en haar integratie in België niet worden aanvaard als redenen die eraan in de weg staan dat zij het Schengengebied verlaat om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen. De bestreden beslissingen werden de verzoekende partij gezamenlijk ter kennis gebracht. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze motieven diende te herhalen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens heeft de verzoekende partij er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

De Raad herhaalt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

In het bestreden bevel wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt geenszins betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden met haar persoonlijke situatie, zoals haar (volgens haar onredelijk) lange asielprocedure, haar voormalig legaal verblijf en haar integratie. Zoals reeds werd gesteld, werd met deze elementen reeds rekening gehouden in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze deze elementen afbreuk doen aan het feit dat zij niet in het bezit is van de nodige documenten. Zij doet ook geen enkele poging om dan aan te tonen dat gelet op deze elementen hogere rechtsnormen zouden worden miskend.

De verzoekende partij verwijst nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. In de uiteenzetting van het middel wordt evenwel op geen enkele wijze gewezen op een gezins- of familieleven, de belangen van een kind of een gezondheidstoestand die zich zouden kunnen verzetten tegen de verwijderingsbeslissing. Uit de eerste bestreden beslissing volgt verder reeds dat, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsbeslissing, rekening is gehouden met het voorgehouden familieleven van de verzoekende partij met haar zus en vier gezinsleden. Er blijkt daarnaast niet dat de verzoekende partij zelf is vergezeld door minderjarige kinderen of zij gezondheidsproblemen heeft.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij stelt dat enkel van de voorgehouden termijn kan worden afgeweken indien er sprake is van een risico op onderduiken of een gevaar voor de openbare orde en dat een verwijzing naar een eerder bevel dus niet voldoende kan zijn. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd, nu in het bestreden bevel duidelijk wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet waar wordt gesteld dat de termijn kan worden verminderd indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2014.

Overigens blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 17 februari 2015 ter kennis werd gebracht. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partij er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze

van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grief.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel is gegeven op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Er dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij haar persoonlijke situatie ook reeds op voldoende wijze heeft kunnen uiteenzetten in haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat het bestuur hiernaar nog bijkomend diende te informeren. Zij geeft ook niet aan nog bijkomende nuttige gegevens te hebben kunnen aanbrengen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het tweede middel is tevens ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS